

Sulzberger in 1880 over den schilder van *Sphinx parisien* getuigde: „*Art tout palpitant de la vie actuelle, reflétant ses nervosités, ses plaisirs dévorants, ses déceptions, ses besoins, ses luxes, la soif de paraître qui préparent tant de chutes;*” doch men mag niet vergeten, dat die *vie actuelle* voor het *high life* of voor wat zich daarvoor met een brutaal eufemisme zoo al gelieft uit te geven, Europa door zoo goed als de zelfde is.

Ook met dat *raffinement*, aan van Beers zoo algemeen toegeschreven, is 't niet volkomen in orde. 't Meest verfijnde, wat ik ooit van hem zag, is en blijft *Het Kind Karel V*, of... wat verstaat men dan door die *verfijning*? Ik

Frilouse, naar een schilderij in olieverf.

weet wel, dat het woord oorspronkelijk iets anders beteekende dan nu; maar heden is 't een synoniem van *dekadent*, ziekelijk, supranerveus, geblazeerd, verwend in elk zintuig en orgaan, of 't beteekent niets meer. Zoo'n *Swell*, *Giegler*, *petit crevé* is nog geen *raffiné*; een *raffiné* is des *Esseintes* uit *A Rebours*, is *Dortat* uit *Lábas*; *raffinées* in 't vrouwelik zijn de hoofdheldinnen in *Mendès' Zo Har* en *Méphistophélá* en van *Peladan's Vice suprême*.

Noch van Beers, noch *Stevens* kan men anders dan — krachtens een duidelijke woordverdraaiing — schilders van raffinementen heeten. Men vergelijk de psychologie van hun werken met de psychologie van *Rops* en van *Max Klinger* of zelfs van *Whistler* en men zal toegeven, dat ik gelijk heb.